

ната степенъ, той притежавалъ и едно дѣтско благодушие, което никога не го лишавало отъ приятелѣ. Баща му го задомилъ въ родното му мѣсто, нъ той съ леко сърдце оставилъ сжпржгата си и сина си и вихритъ го завѣяли въ Парижъ. Тамъ той живѣлъ, както съврѣмenniцитъ си литератори, на срѣдства на голѣмцитъ; защото въ Парижъ той се заявилъ като литераторъ: бжджщия авторъ на *Приказитъ* и *Баснитъ*, починжлъ да съчинява послания, балади, леки поэзии и романи, много по-долни отъ гения му. Наистина, неговитъ най-добри, па и безсмъртни произведения сж *Приказитъ* и *Нувелитъ въ стихове* (Парижъ, 1665—1671 въ 3 части) и *Отбрани басни въ стихове* (и тѣ въ 3 части, 1668 — 1693). Изданията на Баснитъ сж били безбройни, и нѣкои отъ тѣхъ прѣкрасно илюстровани. Л. едно по друго прѣзъ живота си намиралъ покровителство у Буйонската дукия, у Мадамъ де Саблиеръ и др., и се радвалъ на приятелството на Боало, Молиера и други съврѣмenni нему знаменитости; па дори и светохарактерний Фенелонъ оплакалъ смъртѣта му. Кждѣ края на живота си, слѣдъ една опасна болестъ (1693), Л. привелъ въ изпълнение онова, което единъ французски критикъ характеристично нарича *просктъ на покаяние*: раскаялъ се за скандалитъ, които твърдѣ леката му муза често причинявала, и кога умрѣлъ занимавалъ се да прѣвжда въ стихове една часть отъ светитъ книги. Най-доброто издание на Л-витъ съчинения е Валкернаеровото (Парижъ, 2-о изд. 6 тома, 1822—23). Заблѣжително е Теновото съч. *Essai sur les Fa-*

bles de La Fontaine (1860). Виж. и *Биография на Лафонтенъ* отъ Делетръ, прѣв. Д. В. Храновъ (Шловдивъ, 1894).

Лахарпъ (*Жанъ Ф. де*). Французски литераторъ и критикъ, род. въ Парижъ (1739—1803); починжлъ литературния си животъ още момъкъ съ сатирически стихове, които му навлѣкли голѣма строгость отъ страна на цензурата. Слѣдъ това писалъ драми, нъ ако и да ималъ сполука, тя по неговото мнѣние била несъразмѣрна съ достоинството на творенията му, та той се обезсърдилъ. Въ 1766 посѣтилъ Волтера въ Ферне, и му останжлъ гостъ прѣзъ слѣднитъ двѣ години. Като се върнжлъ въ Парижъ, посветилъ се на критиката, писалъ редовно въ *Mercur de France*, и станжлъ извѣстенъ по голѣмата строгость на критикитъ си, — строгость, която му не побъркала да добие нѣколко награди отъ академията. Нъ любопитното е, че главната му награда била, не за критическо съчинение, а за *Мелания, или Камуерката*, драматическо произведение, което му и отворило вратата на академията. Едно заблѣжително съвпадение е, че въ сжщото врѣме, когато швейцарский държавникъ Лахарпъ служилъ за учителъ на двамата синове на руския великъ дукъ Павла, французский критикъ Лахарпъ билъ въ прѣписка съ самия великъ дукъ, — прѣписка, която отпослѣ се обнародвала. Лахарпъ, както и едноименикътъ му, билъ горещъ републиканецъ и Робеспьеровъ привърженикъ; нъ перѣшителенъ въ мнѣнията си, той билъ хвърленъ въ затворъ въ врѣме на директорията, — нѣщо, което имало за сетнина да иско-